

Daniela Houdková

MARTIN VAVREČKA

– SRDCE A DUŠE ZNOVUZROZENÉHO ORIONU

Minulý rok jsem se po dlouhých deseti letech vrátila na místo, které si mnozí členové OSŽ oblíbili pro jeho příjemnou atmosféru, ideální polohu i dobrou dostupnost – do apartmánového domu Orion v řecké Leptokárii.

Na vybavení a celkovém stavu bylo patrné, že objekt slouží členům odborů už více než pětadvacet let. Navštívila jsem jej záměrně těsně před plánovanou rekonstrukcí, která probíhala na přelomu minulého a letošního roku, abych mohla po roce zhodnotit, jak se proměnil. A rozdíl je skutečně znatelný.

Rekonstrukce se vydařila – Orion doslova prokoukl a znovu zazářil. A to i díky jasné vizi a osobnímu nasazení místopředsedy pro správu majetku Martina Vavrečky. Právě jeho jsem proto požádala o krátký rozhovor.

Pane místopředsedo, na tom, že apartmánový dům Orion už rekonstrukci potřeboval, se pravděpodobně shodnou všichni členové, kteří ho během let v Leptokárii navštívili. Co ale bylo tím hlavním impulzem pustit se do tak rozsáhlé obnovy? A uvažovalo se vůbec někdy o tom, že by se nemovitost třeba prodala?

O prodeji se skutečně v určité fázi uvažovalo – nebylo to lehké rozhodování. Stav apartmánového domu už neodpovídal současným nárokům na komfortní rekreaci a investice do kompletní rekonstrukce nebyla malá – od nového vybavení přes sociální zázemí až po stavební úpravy jako jsou například přepažené balkóny pro větší soukromí. A nutno říct, že v Řecku taková obnova neznamená jen technické řešení – předchází jí velmi náročná příprava záměru, povolovací procesy a celá řada administrativních kroků, které jsou mnohdy zdlouhavější než samotná stavba.

Rekonstrukce musela být finančně i organizačně náročná. Jaký byl Váš hlavní záměr – co jste chtěl touto proměnou Orionu členům OSŽ nabídnout?

Ano, i přes všechny ty peripetie jsme se rozhodli jít cestou zachování a modernizace. Orion má pro naše členy dlouhodobý význam – není to jen nemovitost v cizině, ale benefit, který mohou využít za dostupnou cenu, místo, kam se rádi vracejí, kde si mohou odpočinout s rodinou. A přesně to jsme chtěli zachovat a ještě posílit – dát Orionu novou tvář

a nabídnout našim lidem kvalitu, kterou si zaslouží.

Dá se tedy říct, že hlavní myšlenkou bylo prioritně upřednostnění zájmů člena?

Přesně tak. Orion má být poděkováním, nejen pro dlouholeté členy, ale i pro jejich rodiny. A současně také motivací pro nové zájemce, aby v OSŽ viděli nejen zastání na pracovišti, ale i komunitu, která o své lidi pečuje i ve volném čase.

V čem konkrétně se Orion proměnil, co by rekreatanti rozhodně měli zaznamenat?

Hlavní změnu, kterou návštěvníci zaznamenají, je kompletně obnovené vnitřní vybavení jednotlivých jednotek jako jsou nové kuchyňské linky, šatní skříně a postele. Další výraznou změnou je podoba koupelen, které kromě toho, že byly vybaveny novou sanitou, byla u nich i realizována výměna původních „koupacích“ vaniček za sprchové kouty. Poslední na první pohled viditelnou změnou je i možnost čtyř stabilně koncipovaných dvoumístnostních jednotek. Tuto změnu ocení hlavně rodiny s dětmi.

Mysleli jsme zkrátka na komfort. A hlavně, vše jsme dělali s tím, aby si re-

kreanti mohli pobyt užít bez kompromisů a přitom za dostupné ceny.“

Jsem ráda, že jsem mohla být symbolicky přítomna u pomyslného přestřižení pásky nově zrekonstruovaného Orionu, který opravdu ožil už při prvním otevření vchodových dveří. První rekreatanti už v červnu zamířili do Leptokárie a věřím, že je výsledek rekonstrukce příjemně překvapil a potěšil. Plánujete se ohledně Orionu ještě další kroky?

Určitě ano. Už na podzim se chceme vrátit k projektu s odstupem a vyhodnotit zpětnou vazbu od rekreatantů, kteří letos Orion navštívili. Právě jejich postřehy jsou pro nás důležité – pomohou nám doladit některé detaily a případně naplánovat další drobné úpravy. Například už víme, že bude potřeba zaměřit se na část kanalizace a další technické drobnosti. Nejde o zásadní stavební zásahy, ale o vylepšení komfortu. Orion není pro nás uzavřený projekt, je to živé místo, které se bude dál přizpůsobovat potřebám našich členů.

Pane místopředsedo, závěrem se Vás zeptám, proč Vy byste doporučili členům OSŽ strávit dovolenou právě v této destinaci? Prozradíte členům vaše oblíbená místa, kam se rád vracíte?

Jak jsem již zmínil, apartmánový dům Orion je víc než jen ubytování – je to benefit pro naše členy. Díky rekonstrukci nabízí příjemné a moderní zázemí za velmi výhodných podmínek, které jinde na trhu jen těžko najdete. Cílem bylo vytvořit mís-

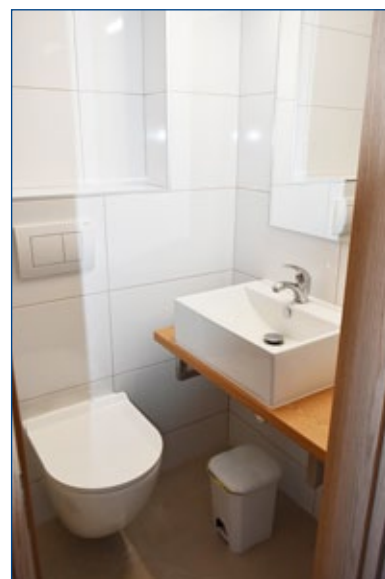
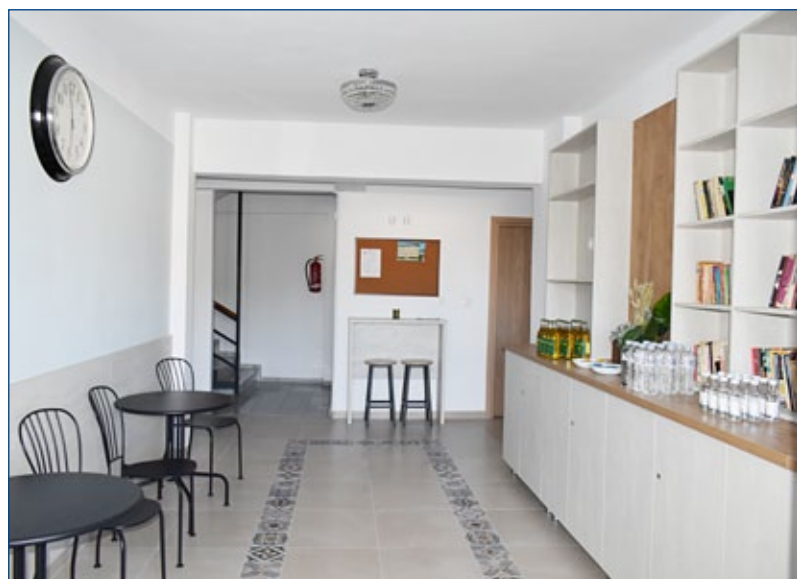
to, kam se budou naši členové rádi vracet, ať už s rodinou, s dětmi nebo třeba v rámci klidnějšího seniorského pobytu.

Zároveň se nachází v krásném prostředí pod pohořím Olymp, přímo v přímořském letovisku Leptokárie. V okolí je řada možností na výlety – například do starobylého Dionu, na výšlap k vodopádům v Litochoru, návštěva hradu Platamonas nebo procházka přímo po pobřeží. Výhodou je i velmi dobré vlakové spojení směrem na Soluň nebo Athény.

Věříme, že ti, kteří Orion v minulosti navštěvovali, ocení změnu, a ti, kteří jej ještě neznají, si jej velmi rychle oblíbí.

Děkuji za rozhovor!

(Další informace najdete na www.osz.org)

ŽELEZNIČNÍ REKORD NA VELETRHU SVĚT KNIHY 2025

V rámci třicátého ročníku mezinárodního knižního veletrhu a literárního festivalu Svět knihy, který probíhal ve dnech 15.–18. 5. 2025 na Výstavišti v Holešovicích, se sešli ve stanu Karla Čapka také spisovatelé napojení na Českou pohádkovou akademii a Literáti na trati.

Přišel i kancléř pohádkového království Marcel Goetz a tentokrát „nezpívající právník“ a ministr pohádkové spravedlnosti Ivo Jahelka.

Po úvodním slovu kancléře následovala krátká informace a křest již XII. ročníku knih Literáti na trati. Knihu prózy pokřtil „zeleným Platanem“ Marcel Goetz, modrou knihu Poezie pokropil pivem stejné značky, tentokrát z modré plechovky, Ivo Jahelka.

A protože se nám těch knih sešla již hezká hromádka, vyhlásil komisař Agentury Dobrý den Pelhřimov dosažení nového českého knižního rekordu.

Doslovně: V letech 2014 až 2025 vydal pan František Tytšar 20 knih s názvem Literáti na trati. Publikace představují v součtu 5778 stran v 1179 příspěvcích od autorů, kteří jsou železničáři nebo příznivci železnice. Počet stran je trojnásobkem počtu stránek klasického vydání Bible. František Tytšar obdržel certifikát a všichni autoři, bez kterých by rekord nebyl možný, také pamětní list.

Rekord je o to zajímavější, že na vydání knihy kromě autorů zpravidla spolupracuje tým mnoha lidí. František Tytšar vše organizuje sám. Zajišťuje od korespondence s autory, vytvoření sazby, grafické podoby knih, korektur až po zabalení jednotlivých výtisků a jejich dodání autorům. Pouze tisk a vazbu vytváří nakladatelství Epika z Jindřichova Hradce a korektury textu spisovatelka a novinářka Hanka Hosnedlová. Další zajímavostí je, že autorsky se na

rekordu podíleli všichni členové literární skupiny Českého zemského svazu FISAIC a samozřejmě mnoho provozních zaměstnanců všech možných profesí našich železnic.

Děkujeme České pohádkové akademii za úhradu nákladů, zejména panu Goetzovi, který vše zorganizoval. Ale také našim zaměstnavatelům, kteří prostřednictvím Mezinárodní federace pro kulturu a volný čas FISAIC naši práci podporují. V neposlední řadě i autorům, ať už zaměstnancům, nebo železničním fanouškům. . .

Pokud byste rádi viděli všechny knihy pohromadě, navštivte Národní den železnice, který se bude konat v září v Nymburce. Naleznete je v expozici FISAICu.

=FJB=
Foto: Pavel Stejskal

Dne 26. 5. 2025 se uskutečnila Výroční členská schůze členů Českého železničářského esperantského svazu (ČŽES), v zasedací místnosti Ústředí OSŽ v Praze. Části jednání se zúčastnil p. Ondřej Šmehlík, vedoucí mezinárodního oddělení Ústředí OSŽ.

Jednání řídil p. Ladislav Hakl, předseda ČŽES. Na této schůzi bylo zhodnocení činnosti za uplynulé období a přednesen návrh činnosti a plán akcí ČŽES na další období, který byl jednomyslně schválen.

Přítomní členové byli informováni o konání 76. kongresu IFEF, který se konal v letošním roce na Slovensku, v Žilíně.

O možnosti konání akcí v prostorách Doprovodné fakulty Univerzity v Pardubicích informoval vedoucí katedry p. Jaroslav Matuška. Pan Petr Chrdle informoval o vydání nové knihy v esperantu.

Přítomní členové byli požádáni o poskytnutí informací o činnosti ČŽES i dalším zaměstnancům, železničářům a jejich možnosti se zúčastnit pořádaných akcí.

Text a foto: Anna Abelovská, tajemnice ČŽES

SPORT

NAŠI VOLEJBALISTÉ OPĚT USPĚLI

Ve dnech 16.–18. května se družstvo našich volejbalistů zúčastnilo Regionálního mistrovství USIC ve volejbale v Lucemburském městě Dudelange. Ještě v den přeletu jsme nastoupili proti týmu Švýcarska a po velmi dramatickém boji prohráli 2:3. Druhý den dopoledne jsme se utkali s družstvem domácího Lucemburska a zvítězili 3:0. Odpolední zápas s Německem vše rozhodl. Bohužel dva balóny ve třetím setu nás připravily o první místo. Nakonec jsme vyhráli 3:1 a umístili se na místě druhém.

Turnaj vyhrálo Švýcarsko, za námi skončilo Německo a čtvrté se umístilo družstvo domácího Lucemburska. Poděkování za bojovnost a fair play patří našim hráčům pod vedením trenéra Stanislava Fořtíka, Lence Paurové za zajištění celé akce a v neposlední řadě domácím organizátorům z Lucemburska.

Vedoucí zájezdu Miloš Paleček

GOLF POD BESKYDSKÝMI VRCHOLY: Turnaj železničářů přinesl napětí i krásné výhledy

V malebném prostředí Prosper Golf Resortu v Čeladné se v pondělí 9. června 2025 konal prestižní golfový turnaj pořádaný Odborovým sdružením železničářů ve spolupráci se společnostmi České dráhy, ČD Cargo a Správa železnic. Den plný sportovních výkonů a fair play ukázal, že i železničáři mají pevnou ruku a klidnou hlavu nejen na kolejích, ale i na greenech.

Hrálo se klasických 18 jamek podle oficiálních pravidel golfu, Soutěžního řádu České golfové federace a místních pravidel, a to na úpravu HCP. O vítězích rozhodoval **nejnižší počet ran**, přičemž v případě rovnosti skóre přišla ke slovu rozhodující kritéria – výsledek na posledních 9., 6., 3. a 1. jamce. Soutěžící si tak museli udržet soustředění až do samotného závěru.

V kategorii mužů si zlatou přičku vybojoval **Milan Holeček**, který zároveň zvítězil i v doplňkové soutěži na **nejvyšší počet stablefordových bodů (netto STB)**. Stříbro si odnesl **Martin Žáček** a bronz obsadil **Vít Sigmund**.

V kategorii žen se na prvním místě umístila **Pavčina Žáčková**, následována **Terezou Horákovou**.

Nechyběly ani oblíbené doplňkové soutěže. Nejdelší odpal (**longest drive**) předvedl **Miloš Žák**, zatímco v přesnosti kraloval **Petr Baroch**, který si připsal vítězství v soutěži **nearest to the pin**. Oba si za své výkony odnesli poháry a potlesk přítomných.

Celý turnaj se nesl ve velmi přátelské atmosféře, vzájemném sdílení zážitků, ale přinesl také prostor pro setkávání. Pro účastníky to byl nejen sportovní výkon, ale i vítaná možnost strávit den s kolegy mimo pracovní prostředí a načerpat novou energii.

Poděkování patří všem organizátorům, hráčům i podporovatelům turnaje. Tato akce ukázala, že spojení

sportu a dobrých mezilidských vztahů je cestou k pozitivní atmosféře

nejen na hřišti, ale i v práci.
Věra Nečasová – ředitelka turnaje

KRAJSKÉ SPORTOVNÍ HRY SENIORŮ

Krajské sportovní hry seniorů v letošním roce hostila 14. května Česká Lípa. Na hřiště ZŠ Slovanka se sjelo více jak 150 účastníků, bylo 26 šestičlenných družstev z celého Libereckého kraje. Senioři OSŽ Liberec ani tentokrát nechyběli. Družstvo ve složení Ivana Beranová, Věra Navrátilová, Marie Urbánková, Jiří Ajchler, Eduard Folprecht a Jaroslav Ševčík soutěžilo v deseti disciplínách, kde senioři museli prokázat svoji sportovní dovednost. Senioři OSŽ Liberec obsadili v silné konkurenci 10. místo, prožili příjemné dopoledne a udělali něco pro své zdraví. Přálo nám i slunečné počasí a organizace těchto her byla jedna z nejlepších.

Jaroslav Ševčík

Slunce přálo XIV. železničářským hrám v Mladějově

Rok se s rokem sešel a opět nastal čas dalšího ročníku Železničářských her, které se tentokrát po dvou letech přesunuly do obce Mladějov. Akce pro „závodníky“ probíhala od 19. do 21. května, přičemž organizátoři dorazili už o den dříve, aby doladili program a připravili soutěže.

Předpovědi už od začátku ukazovaly nepříznivé, deštivé počasí, což se potvrdilo hned v pondělí při příjezdu týmů. Tyto podmínky však nikoho neodradily od pozitivního přístupu k následujícímu soutěžnímu dni. I za deště probíhaly přípravy stanovišť a značení přes 5 kilometrů dlouhé trasy, kterou měli soutěžící absolvovat.

Odpoledne, po příjezdu a ubytování všech týmů, přišlo na řadu losování z klobouku, které určilo pořadí, v jakém se jednotlivé týmy vydají na trasu, což je zároveň rozdělilo do dvou skupin. První skupina vyrážela ráno až dopoledne, druhá až po obědě. Toto rozdělení mělo zajistit plynulé absolvování všech táborových a cestovních soutěží bez zbytečných zdržení.

Ačkoliv předpovědi dál hrozily deštěm, v úterý po snídani nás přivítalo krásné slunečné počasí. Všech 23 týmů se s chutí pustilo do plnění připravených disciplín. Letos jich bylo celkem 25 a stejně jako každý rok byly hravé, zábavné a zaměřené na spolupráci a logické myšlení. Kromě pětikilometrové trasy v okolí Mladějova a Trosek si účastníci vyzkoušeli třeba discgolf, disciplíny vyžadující házečskou přesnost, vedení svého slepého týmu, lukostřelbu, lovení „rybiček“, využití jednoho člena jako jeřábu, zatloukání hřebíků na rychlost a také záladné otázky od otce Fury.

V podvečer pak některé týmy vystoupily se svými připravenými scénkami pro pobavení ostatních účastníků, kteří si navzájem volili výherce. Letos zvítězil tým Zabezpečovací ze statlu se svým vtipným pojetím pohádky o Sněhurce a sedmi trpasličích. Po náročném dni si pak všichni mohli večer popovídat nebo zatančit na parketu za doprovodu hudby na přání.

Závěrečný den byl věnován vyhlášení výsledků. Vítězem XIV. ročníku Železničářských her se stal tým DVI, a to s náskokem téměř 40 bodů. Na druhém místě skončili Lazaři a těsně za nimi Retro team. Bronz o chlup unikl týmu Vlakobijci, kteří obsadili čtvrté, bramborové místo.

Celou akci zaštitil vedoucí her Libor Šimůnek, předseda ZO OSŽ Mladá Boleslav, společně se svými kolegy pořadateli. Jak soutěžící, tak organizátoři si letošní ročník užili a už teď se těší na příští setkání v roce 2026.

Text a foto: Bc. Filip Houdek

Na vodě s kolegy ze ZO OSŽ-ústředí

Začátek léta je ideální čas na výlety a dovolenou. Jeden takový aktivní výlet zorganizoval závodní výbor pro členy Základní organizace OSŽ-ústředí. V čele s předsedou Ludkem Šebřle jsme se vydali na jih Čech, konkrétně do Vyššího Brodu, odkud jsme 5. června vyrazili na vodu.

Patnáctičlenná posádka sjížděla Vltavu na raftech, a to z Vyššího Brodu přes Rožmberk až do přístaviště Náhořany. Vodácká akce má v našem kolektivu již několikaletou tradici – a znovu se potvrdilo, že společné chvíle mimo pracovní prostředí přinášejí nejen radost, ale i novou energii do pracovních dní. Ačkoliv se i na vodě často rozebírají pracovní témata, proud řeky, zeleň kolem a osvěžující dávk adrenalinu při sjíždění jezů pomáhají „vypnout“ jinak práci zaplněné hlavy.

Startovní bod, Vyšší Brod, nabízí kromě řeky i kulturní zážitky. Nad městem se tyčí cisterciácký klášter, jeden z nejvýznamnějších v ČR. V jeho zdech se ukrývá nejen bohatá knihovna, ale také reliquiář sv. Maura – jeden z nejceněnějších zlatnických předmětů u nás.

Volné odpoledne jsme si zpestřili procházkou k vodopádům sv. Wolfganga, méně známého, ale malebného přírodního úkazu v šumavském podhůří. Náš vodní výlet nás dále zavedl do Rožmberka nad Vltavou, kde jsme si vychutnali pohled na mohutný hrad tyčící se nad řekou. Než se k němu doplavíte, doporučujeme pauzu u „Bistra u Báby“ na pravém břehu – jejich domácí ovocné knedlíky jsou pověstné!

Samotný hrad Rožmberk, založený ve 13. století, se skládá původně ze dvou částí – Horního a Dolního hradu. Při jeho prohlídce můžete v Rožmberské síni zahlédnout portrét Bílé paní Perchty z Rožmberka, která se podle pověsti na hradě zjevuje.

Kousek za Rožmberkem se nachází Český Krumlov, klenot jižních Čech. Pokud vaše plavba nekončí přímo v jeho srdci, určitě se tam zastavte cestou zpět. Jeho historické centrum s křivolakými uličkami a zámek obklopený meandry Vltavy je právem od roku 1992 součástí Seznamu světového dědictví UNESCO.

Vodácký výlet opět potvrdil, že akce mimo běžné prostředí posilují vztahy mezi kolegy, přináší novou perspektivu a zároveň umožňují poznat krásy naší země. Děkujeme všem účastníkům za skvělou atmosféru a těšíme se na další společné zážitky – ať už na vodě, nebo jinde.

Aktivní výlet zorganizoval Závodní výbor ZO OSŽ-ústředí ve spolupráci se zaměstnavatelem nejen pro členy ZO OSŽ-ústředí, ale i pro zaměstnance a funkcionáře OSŽ-ústředí.

Text a foto: Daniela Houdková

PuDr. Milan Sedlák – letní blouznění ze slunečního úpalu

Jak jsme s bráchou jezdili na motorce

Jelikož mě příroda určila narodit se jako druhorozený syn, mám tu smůlu, že mám bratra. Staršího. Snažil jsem se to vynahradiť tím, že jsem o sobě tvrdil, že jsem chytřejší – a to tak dlouho, dokud jsem z toho málem nezblblnul. Hledal jsem tedy jiný způsob, jak vyniknout, a zakoupil jsem si motorku. Se sajdou. To proto, abych nemusel udržovat rovnováhu, což je pohodlnější při jízdě, a také proto, neboť to stejně neumím. I když to tajím.

Hned jak přišel brácha ke mně na návštěvu, chlubil se mu novým strojem. Ihned se projevil důvtipným nápadem. Projedeme se. „Můžem to zkusit,“ odvětil jsem slabým hlasem. „A kdo bude řídit?“ – připojil jsem nejistě.

„No přece ty,“ řekl bráška je to tvoje motorka.“

Podlomila se mi kolena. „Máš mít, co si přeješ,“ myslil jsem si v duchu, nikoliv bez škodolibosti.

„Jdem na to!“ řekl jsem sebevědomě a nasadil si přilbu.

„A co si dám na hlavu já?“ optal se bratr. Podal jsem mu prádelní hrnec, protože jsem nic většího neměl. Byl spokojen.

Začal jsem roztlačovat stroj. Teprve za bratrovy pomoci – asi po třech hodinách – chytíl. Plamenem. Uhasili jsme ho celkem snadno za pomoci několika požárních sborů.

Stroj vesele pokašlával a pobublával. Zařadil jsem rychlost a přidal plyn. K velkému údivu všech přítomných – to už kolem

nás bylo mnoho lidí – jsme se nerozjeli. Jen od motorky odletěly výfuky, jedné paní přímo do nákupní tašky. Zvědavé ženy – jak už to bývá – ji zastavovaly a ptaly se, kde sehnala ten čerstvý uherák. Její údiv dostoupil vrcholu, když pohlédla do tašky. Spatřila dvě kovové roury a balíček smažících se syrečků.

U hloučku lidí zastavil fekální vůz. Řidič okřikoval okolostojící: „Uhněte od toho kanálu a nerušte nás při práci!“

Snažili jsme se opustit místo činu. Ozval se hrozný zvuk podobný řevu Niagarských vodopádů. Lidé padali k zemi, neboť si mysleli, že začala třetí světová válka.

Za městem nás uvítala překrásná příroda. Byli jsme okouzleni, jenom nám bylo divné, proč zvěř houfně opouští okolní lesy a prchá někam v dál – do zatím pořád ještě devizových krajin (pozn. autora: už je to dávno).

Stroj nabíral stále větší rychlost. Teprve nyní jsem si uvědomil, že nemám u motorky brzdy. Opatrně jsem se o tom zmínil bratrovi. Bratr neváhal a schoulil se na dno převážného vozíku. Můj názor však byl mylný. Bratr se neschoulil strachem, nýbrž proto, aby odmontoval dno vozíku a mohl brzdít nohama.

Rychlost se počala prudce snižovat, téměř až na sto kilometrů za hodinu. Bráška začínal dostávat záchvaty smíchu. Nevěděl jsem, co je na naší jízdě směšného. Tvářil jsem se ustrašeně a zapomněl se věnovat řízení. On se však nesmál naší jízdě. Je prostě

lechtivý a když prodřel podrážky bot, byl nucen brzdit bosou nohou.

Na krajinu pomalu padal soumrak. Víte jistě jak je v takovou dobu špatně vidět. Zvláště, jste-li přinuceni jet bez světel jako já. Brzy jsem pochopil, že tato jízda neskončí pohodově. Avšak celkem dobře jsme zastavili o kmen rozložitého dubu, aniž by se trochu zachvěl.

Náklady na motorku se mi vrátily téměř celé, jelikož kovošrot byl ke mně dost velkorysý. My oba jsme také zůstali téměř nepoškození a za několik let prý budeme v úplném pořádku.

Jestliže si ovšem nepořídíme zase nějakou motorku...

Moře je krásné... ale pozor na pá... pá... pa... ryby!

Klídek... my už víme, koho budeme volit...
Pozn. red.: Nemalujte čerta na zeď!

Holubí(ce) (s)míru zavítali(y) mezi železničáře...

Seriál o nádražích s holuby v halách pokračuje. Tentokrát byla dvoučlenná zobající letka zvěčněna v hale libereckého nádraží. Zařadila se na druhé místo v nevyhlášené soutěži Správy železnic o největší výskyt opeřenců v prostorách pro cestující

Foto: Petr Rádí

TROCHU POLITIKY NEUŠKODÍ

Máme za sebou volby do základních organizací, Výborů a Podnikových výborů a RRS OSŽ, před námi už bude, co se voleb týče, IX. sjezd OSŽ, ale také mezi tím proběhnou volby do Poslanecké sněmovny ČR. A především v nich je hodně politiky. Tak proč bychom se nyní v tzv. okurkové sezóně nezapojili také my. Tedy čtenáři Obzoru. Dejme jim proto slovo... i s trochou humoru. **Milan Sedlák, šéfredaktor**

Vlastislav Dvořák

NAŠE DOBA

V jaké době žijeme?
Tu a mnohé jiné otázky si klademe.
Zažité zvyky, tradice...
Mění se jejich pozice.
Procházíme neklidnou dobou,
jenž pro lidstvo není ozdobou.
Tekutou ji nazývají.
Co nám budoucnost ještě tají?
Právě při její tekutosti
se obávám nepředvídatelnosti.
Okolo nás se všechno hrotí.
Diskuze jen samé pro versus proti.
Cožpak není zlaté střední cesty?!
Politikové s nacvičenými gesty
se usvědčují z bezradnosti
a ženou lidi do krajnosti.
Fraška zákonů a směrnic
nezná mnohdy hranic.
Snad nejsem velký škarohlíd.
Život (ani politika)
nesmí parodii být.

Vlastislav Dvořák

VOLIČŮM

Politické strany z celé fauny
nám představují jen samé klauny.
Na otázku: Koho volit za rok?
Z odpovědi se stal nový bonmot.
Německé platy budou za čtyři roky,
to jsou pro SPOLU budoucí kroky.
Vyjádření našeho ležmiéra
je pouhá jeho chiméra.
Kolem úst mazaná medová brečka.
To říkám všem – a tečka!
Vládní mluvkové s prázdnými gesty
jen hasí narůstající protesty.
Slova z jejich úst pozbývají
významu.
Mají to snad v programu?
Voliči, prosím, nepouštějte ze zřetele,
že vás po volbách SPOLU+STAN opět
kopnou do... jetele.
Politiků s odvážnou a splnitelnou vizí
je málo.
Jsme odsouzeni k populismu natrvalo?
Ani hnutí ANO nemá vyhráno.
Jeho program není žádné piano.
Nestačí jen nadávat a být drzý.
Budte opozicí skutečnou, ryzí.
Babiš by neměl být předseda.
Šikovnějšího do sedla ANO nehledá?
„Za nás bude lépe“ nestačí.
Budoucí vláda musí být zkrátka jinačí.
Podpora pro mladou i střední generaci
je návrhem k programové inovaci.
Neschopní politici voliče nutí
dělat nevyzpytatelná rozhodnutí.
Co přináší nám rok dvacet pět,
vědět či raději nevědět?

Ministr dopravy Zbyněk Stanjura navštívil v pátek 26. dubna 2013 Jihomoravský kraj. Prohlédl si území uvažovaného projektu železničního uzlu Brno u řeky Svatky a se starostou města Mikulov Rostislavem Koštalem debatoval o rychlostní komunikaci R52.

Přestavba železničního uzlu Brno je velmi diskutované téma. Proto se moravská metropole, která preferuje přesun osobního nádraží k řece Svatce, rozhodla přiblížit tento projekt občanům prostřednictvím nového portálu nadraziureky.cz. O vznik nového webu se zasadil první náměstek primátora města Brna Robert Kotzian, který dnes situaci kolem brněnského nádraží ministři na místě popsal. Stránky byly spuštěny právě dnes, u příležitosti návštěvy ministra Stanjury. „Přestavba brněnského vlakového nádraží je projektem, který má pro léta 2014 až 2020 vysokou prioritu. Odsunutá varianta brněnského nádraží má i mou podporu, je však potřeba počkat na dokončení studie proveditelnosti,“ řekl ministr Zbyněk Stanjura.

Předpokládaným termínem dokončení variantní studie proveditelnosti, ve které budou opětovně komplexně zhodnoceny všechny existující varianty nádraží v odsunutí i stávající

poloze, je přelom let 2013 a 2014. Po schválení studie proveditelnosti, která je nutným předpokladem pro spolufinancování z prostředků EU a pro stanovení optimální a ekonomicky efektivní varianty, rozpracuje SŽDC investiční záměr, který předloží Ministerstvu dopravy ke schválení. Realizace zásadních staveb projektu se předpokládá v rámci nového operačního programu Doprava.

Z tiskové zprávy Ministerstva dopravy – 2013

Vy to, pane, určitě budete vědět, která pravda momentálně vítězí?

Kresba: Jaromír Gottvald

Tak prý je už zakázáno i slovo mír!?

Kresba: Jaromír Gottvald

Tak pozor! Kam jdete s těmi bitcoiny?

Kresba: Jaromír Gottvald

Nic si z toho nedělejte... z té vládní politiky jsme otráveni všichni!

Kresba: Antonín Klech

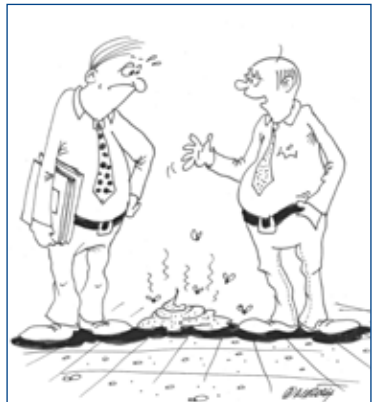
Já žasnu, co v tom Česku všechno dokážou...!

Kresba: Jaromír Gottvald

Ale to přece neznamená, že mi to má někdo omlátit o hlavu

Kresba: Jaromír Gottvald

Co si budeme povídat, pane ministře, nečekali jsme zázraky, ale tohle?!

Kresba: Antonín Klech

Kresba: Jaromír Gottvald

Já stále používám svůj mozek. Může se to ještě?

Kresba: Jaromír Gottvald